

[Socialministeren]

for *undervisningsmateriale*. Derimod sker der ikke nogen nedsættelse af antallet af elevernes undervisningstimer.

Socialstyrelsen har oplyst, at den hidtidige maksimale refusionsberettigede udgift til undervisningsmateriale for introduktionskursuset er 15 kr. pr. deltager, for grundkursuset 250 kr. pr. deltager og for et suppleringskursus 60 kr. pr. deltager. Det er imidlertid forskelligt fra kommune til kommune, om den faktiske udgift er lig med den refusionsberettigede udgift. Det er Socialstyrelsens opfattelse, at kommunerne generelt holder sig inden for beløbet.

Det er ved andre voksenuddannelser normalt, at eleven selv afholder udgiften til undervisningsmaterialet. I øvrigt kan kommunen anskaffe »klassesæt«, så eleverne kan låne undervisningsmaterialet under uddannelsesforløbet.

Jeg har ingen planer om at indføre en egentlig elevbetaling for undervisningen på disse kurser.

Med hensyn til spørgsmålet om forbedring af hjemmehjælperuddannelsen kan jeg oplyse, at der i Undervisningsministeriet er overvejelser om at indføre en efg-uddannelse på hjemmehjælpsområdet.

Spm. nr. S 1519

Til *socialministeren* (20/7 87) af:

Joanna Rønn (S):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at sikre, at kommunerne kan leve op til regeringens målsætning, at vore ældre og handicappede medborgere skal kunne forblive i eget hjem så længe som muligt, herunder sikre et rimeligt serviceniveau med hensyn til hjemmehjælp samt sikre borgerne en ankeadgang i tilfælde af uenighed om hjælpens udmåling?«

Begrundelse

Jeg mener, at regeringen må sikre de borgere, der til daglig er totalt afhængige af hjemmehjælp, en rimelig service og en minimumsstandard samt sikre, at hjælpen ydes efter brugernes behov og ikke efter de kommunale budgetters omfang.

I den senere tid er der desværre foretaget flere og flere nedskæringer på hjemmehjælpsområdet. Eksemplerne, der nævnes i

dagspressen, er talrige, og nedskæringerne kan ofte bevirke, at de ældres selvbestemmelser begrænses, samt at de bliver nødsaget til at finde løsninger, der er dyrere for dem. De ældre og handicappede oplever øget isolation, og risikoen for sygdom stiger. De frygter yderligere nedskæringer og »ferietilstande« året rundt.

Nedskæringerne rammer også personalegruppen, og dårlige personaleforhold medfører naturligvis rekrutteringsvanskeligheder samt stor udskiftning i personalegruppen – til skade såvel for de ældre som for kommunerne.

Med de drastiske indskrænkninger på hjemmehjælpsområdet, der foretages i øjeblikket, kan konsekvensen på længere sigt blive, at forudsætningen for de ældres og handicappedes forbliven i eget hjem ikke længere er til stede.

På kortere sigt kan det føre til øget træk på lægehjælp og hjemmesygepleje og flere hospitalsindlæggelser samt øget behov for plejehjemspladser/boliger med flere serviceforanstaltninger for de ældre. Samfundsøkonomisk som menneskeligt er det en uheldig udvikling.

Kommunerne begrundet nedskæringerne med regeringens stramme udgiftsloft samt regeringens afgift på udvidelser af det kommunale aktivitetsniveau. Men behovet for nye tiltag på ældreområdet stiger, bl.a. fordi antallet af ældre er stigende, fordi hospitalerne er hurtigere til at udskrive, og fordi regeringens stop for plejehjemsbyggeri øger behovet for primærkommunale hjemmeplejetilbud.

I forvejen har vi en generation af yderst nøjsomme ældre, der nødig beder om hjælp i socialforvaltningen. Derfor føler mange sig med rette totalt magtesløse over for den kommunale administration og de nedskæringer, der finder sted i øjeblikket.

Da hjemmehjælpen er den væsentligste faktor i det forebyggende arbejde, mener jeg, at regeringen må sikre, at kommunerne kan leve op til et rimeligt serviceniveau på hjemmehjælpsområdet, herunder sikre mere tid til menneskelig støtte og aktivering. Formelt er dette muligt med de nugældende regler, men reelt føler mange ældre og handicappede samt deres organisationer sig prisgivet, når de er uenige med den kommunale administration om udmåling af hjælpen. Derfor fin-